

© TOM VERBRUGGEN

‘Als je iets echt wil, stop je er **al je centen** in’

Drie bedrijven heeft Dimitri Casteleyn (47) al opgericht. Zijn productiehuis De Raconteurs doet hij niet meer voor het geld. ‘Door tien jaar keihard te werken, heb ik mezelf tijd gekocht.’ Tijd om een roman te schrijven bijvoorbeeld.

INTERVIEW
DRIES BERVOET
EN GWEN DECLERCK
GENT

Zijn strepen als romanschrijver moet hij nog verdienen. Maar als ondernemer heeft Dimitri Casteleyn een rijkgevoel cv. Na een verleden als hoofd interne communicatie bij de multinationals BP Nutrition, de gewezen voedingspoot van de Britse oliereus, en SCA Packaging begon hij in 1994 een communicatiebureau. In sneltempo bouwde hij Ellips uit tot het nummer twee van België. In diezelfde periode stond hij samen met Luc Osselaer Peter Hinssen en Michel Bauwens aan de wieg van e-Com. Toen de intranetbouwer in 1997 aan Alcatel werd verkocht, trok Casteleyn de deur van e-Com achter zich dicht.

Casteleyn is een atypische ondernemer. Als student volgde hij theaterschool, won hij prijzen voor zijn gedichten en organiseerde hij een literaire wedstrijd tussen de Vlaamse universiteiten. Met de uitbouw van zijn carrière vervaagde de literaire passie. ‘Als je zeventig uur per week werkt, heb je geen zin om ’s avonds nog een gedicht te schrijven.’ Toch bleef zijn oude liefde ergens achter in zijn hoofd knagen.

Bij de verkoop van Ellips in 2001 aan de multinational Omnicom liet hij die oude liefde weer toe. ‘Ik was 35 en had al mijn doelen als ondernemer gerealiseerd. Ik had comfortabel in mijn directiestoel kunnen blijven zitten. Maar het was tijd om mijn creatievere dromen na te jagen. Met de nieuwe eigenaar sprak ik af dat ik CEO zou blijven, maar elk jaar 10 procent minder zou werken. Elk jaar heb ik de 10 procent die ik minder werkte, vervangen door wat ik het liefst wilde doen. Eerst ging ik gedichten schrijven en nam ik een onbe-

zoldigde baan als gedelegeerd bestuurder bij Theater Malpertuis in Tiel. Toen ik in 2007 volledig uit mijn bedrijf stapte, kreeg ik ook tijd voor de opstart van het productiehuis De Raconteurs, het schrijven van een kinderboek en een roman.’

Samengevat: u bent binnen en hebt nu tijd voor leuke dingen.

Dimitri Casteleyn: (lachje) ‘Zo kan je dat min of meer zeggen. Ik heb genoeg verdiend om het financiële als bijkomstig te beschouwen. Ik heb Germaanse gestudeerd uit liefde voor de literatuur, maar ben ook een geboren ondernemer. Dat klinkt misschien raar, maar voor mij is het altijd een natuurlijke combinatie geweest. Toen mijn carrière in het bedrijfsleven goed begon te lopen, heb ik met mezelf een pact gesloten. Ik zou snoeihard werken, tot zeventig uur per week. Maar met het geld dat ik zou verdienen, zou ik mezelf letterlijk tijd kopen.’

U bent een zondagskind.

Casteleyn: ‘Mensen zeggen me wel eens dat ik met mijn gat in de boter ben gevallen. Dat klopt niet: ik ben met mijn gat in de melk gevallen, en daarna heb ik er zelf boter van gemaakt. Als je iets wil in het leven, steek je er al je centen in en doe je er alles aan om ze te doen opbrengen. Dat heb ik overgehouden aan mijn jaar in Reims. Ik mocht er van mijn ouders gaan studeren als ik het verschil met een jaar Leuven bijpaste. Mijn MBA in Reims was drie keer duurder. Al het geld dat ik tot dan bijeengespaard had, heb ik in één klap opgesoupeerd. Ik zag het als een investering. Dat principe heb ik in al mijn latere bedrijven toegepast. In het eerste, Ellips, heb ik al mijn spaarcenten gestopt en heb ik mezelf in het eerste jaar geen loon uitgekeerd. Bij De Raconteurs zit dit keer uiteraard niet mijn hele vermogen, maar

het is wel *all the way*. Alle winst wordt opnieuw in het bedrijf geïnvesteerd.’

Waar gaat uw boek over?

Casteleyn: ‘Mijn boek houdt het midden tussen een literaire roman en een thriller. Mijn hoofdpersonage, een viroloog, vindt dat de wereld kapotgaat en beslist zijn zoon in gevangenschap op te voeden. Toen ik het verhaal in de beginfase aan mensen liet lezen, kreeg ik de reactie dat het totaal onrealistisch was. Maar toen barstte het schandaal rond de Oostenrijker Josef Fritzl los, die zijn dochter 24 jaar lang in de kelder van zijn huis had opgesloten. De realiteit haalde de fictie in. Ik heb geprobeerd in het hoofd van zo’n dader te kruipen. Wat niet gemakkelijk was, omdat je ook je eigen bizarre kantjes tegenkomt.’

U hebt nog altijd een erg druk leven. Moet een schrijver niet als een kluisenaar leven?

Casteleyn: ‘Vanaf 2004 sloot ik me elke maand een week op in een appartement aan de kust om gedichten te schrijven. Ik werkte erg gedisciplineerd. Ik begon ’s ochtends om 8 uur en schreef in drie blokken, met telkens een uur tot anderhalf uur pauze tussen. Van maandag tot vrijdag. Dat klinkt vreemd voor een man die een gezin heeft met drie kinderen. Maar voor mijn vrouw was het een zegen. Ik was nu amper tien weken per jaar van huis weg, terwijl dat vroeger het hele jaar door drie dagen per week was. Toen ik me na een jaar of drie wat eenzaam begon te voelen aan de kust, heb ik onze zolder ingericht als schrijverskamer. Ik schrijf nu twee volle dagen per week thuis.’

Zet u uw communicatietalent in om uw werk te verkopen?

Casteleyn: ‘Uiteraard. Ik heb drie jaar aan deze roman geschreven. Waarom zou ik

daarna alles aan de uitgever overlaten? Als ik drie maanden extra besteed aan promotie en daardoor meer word gelezen, zou ik dom zijn dat niet te doen. Elke schrijver wil toch in de eerste plaats gelezen worden. Toen ik mijn eerste dichtbundel in 2005 publiceerde, mocht ik volgens mijn uitgever een verkoop van 300 tot 400 exemplaren verwachten. Er zijn er uiteindelijk 1.800 verkocht, wat me overigens amper een paar duizend euro winst heeft opgeleverd. Toen de bedrijven uit mijn netwerk vroegen lezingen te komen geven, weigerde ik dat tegen betaling te doen. Ik had liever dat ze mijn dichtbundel als relatiegeschenk kochten. Dat was in hun, in mijn én in mijn uitgevers voordeel.’

Het is onder schrijvers nochtans bon ton om de commercialisering rond hun werk maar vies te vinden.

Casteleyn: ‘Dat is toch jammer. Ik heb zelf een tv-trailer gemaakt voor mijn boek. Er wordt veel te weinig aan slimme promotie gedaan. Dat komt omdat in de culturele sector ook veel te weinig bedrijfsmatig wordt gedacht. Daarom heb ik vijf jaar geleden ook toegezegd om gedelegeerd bestuurder bij Theater Malpertuis te worden. Dat draait op belastinggeld en moet dus zo efficiënt mogelijk werken.’

Op één punt hebt u zich wel niet aan uw pact gehouden. Met productiehuis De Raconteurs bent u toch weer een bedrijf begonnen.

Casteleyn: ‘Tja. Ik heb lang getwijfeld. Ik had eerst geen zin om voor de zoveelste keer een project vanaf de grond op te bouwen. Dat vreet echt energie, zoals ik bij mijn eerste twee start-ups heb ervaren. Maar het begon toch weer te kriebelen. Bovendien beseft ik dat ik bij De Raconteurs mijn liefde voor verhalen en mijn ondernemende geest perfect zou kunnen combineren. Ik ben zakelijk leider, maar heb ook mijn creatieve inbreng.’

U hebt voor multinationals gewerkt waarin honderden miljoenen euro’s omgingen. Bij De Raconteurs werkt u met een omzet van een miljoen euro. Is dat niet raar?

Casteleyn: ‘Het is een volstrekt andere realiteit. Mensen vergeten wel eens hoe klein de Vlaamse tv-sector eigenlijk is. Weet u, ik moest eens goed lachen toen er zoveel heisa in de media ontstond over het einde van het exclusiviteitscontract tussen de VRT en Woestijnvis. Dat ging over 18 miljoen euro. En hoeveel geld dat wel niet was. Ik kom uit een wereld waarin dat soort bedragen klein bier zijn. Ik heb voor bedrijven gewerkt die omzetten van 4 miljard euro draaien. Dan begrijpt u dat ik een bedrag van 18 miljoen euro flink kan relativeren.’

Met de komst van Vier zijn er nu drie grote omroepen in het Vlaamse tv-landschap. Vier worstelt om boven te blijven. Hoe ziet u het in de nabije toekomst evolueren?

Casteleyn: ‘Geen idee. Ik weet alleen dat de echte tv-revolutie nog moet komen. De dag is niet meer ver af dat spelers als Netflix, Apple en Google hun intrede maken op televisievak in Vlaanderen. Dat zal het businessmodel pas echt op zijn kop zetten. Of dat zorgwekkend is voor een klein huis als De Raconteurs? Totaal niet. Er zal altijd plaats zijn voor goede verhalen, hoe het omroeplandschap er ook uitziet.’

U hebt nu ook uw creatieve doelen bereikt. En nu?

Casteleyn: ‘Ambities genoeg. Ik ben bezig met mijn tweede dichtbundel, die ik volgend jaar wil publiceren. En ik ben begonnen aan mijn tweede roman. Dat wordt een werk van jaren. En De Raconteurs? Ik ben hier om te blijven, al is het moeilijk om te spreken over de lange termijn. Vijf jaar geleden was er geen sprake van dat ik aan het hoofd van een productiehuis zou staan. Dingen kunnen snel veranderen.’

Houdt u rekening met het scenario dat uw boek flopt?

Casteleyn: (lange stilte) ‘Dat weet ik niet. Mijn bedrijven, mijn dichtbundel en mijn kinderboek hebben goed gemarkeerd. Een roman is natuurlijk totaal iets anders. Maar ik heb eigenlijk nog nooit een investering gedaan die compleet mislukt is. Ik weet dus niet hoe ik op een flop zou reageren. Ik hoop alleen dat mijn boek een eerlijke kans krijgt. Gebeurt dat, dan ben ik bereid veel te aanvaarden.’

Ik heb nog nooit een investering gedaan die compleet mislukt is. Ik weet dus niet hoe ik zou reageren als mijn roman flopt.

Dimitri Casteleyn
- De verjaardag -
2013, Uitgeverij Vrijdag.